

Dziennik Urzędowy

PRENUMERATA. *
Rocznie. . . 24 mk. *
Półrocznie. . 12 „ *
Kwartalnie. . 6 „ *

Komisarza Rządu Polskiego
na powiat Białostocki.

OGŁOSZENIA
* Za stronicę . 50 mk.
* „ półstron. 25 „
* „ wiersz petit. 50 f.

Redakcja i administracja w Komisarjacie Rządowym.

TREŚĆ NUMERU:

1. Przepisy wykonawcze, dotyczące udzielania pożyczek ulgowych drobnym przemysłowcom oraz ich organizacjom wytworczym.
2. Rozporządzenie Min. kolei żelaznych o wprowadzeniu odpowiedzialności kolei za zaginięcie, brak wagi, lub uszkodzenie towarów i bagażu.
3. Ustawa z dnia 27 maja 1919 r. o tymczasowym zaopatrzeniu wdów i sierot po wojskowych Wojska Polskiego.
4. Obwieszczenie o otwarciu w Białymstoku Expozytury sekcji opieki nad inwalidami.
5. Ogłoszenie o obowiązku zgłaszania się w tut. Komisarjacie względnie w Polskiej Komisji uzupełnień w Łomży wszystkich oficerów narodowości polskiej, którzy nie przekroczyli 60 roku życia.
6. Obwieszczenie o zgłoszeniu przyłączenia Państwa Polskiego do wszechświatowej unii pocztowej.
7. Ogłoszenie w sprawie utworzenia Komisarjatu ziemskiego w Białymstoku.

WROGOWIE

OTACZAJĄ POLSKĘ!

NA WOJSKO I BRONĀ potrzeba pieniędzy!

NIE WOLNO ZWLEKAĆ ANI CHWILI

KUPUJMY

Polską Pożyczkę PAŃSTWOWĄ!

Ogłaszam niniejszym, że zapisy na Pożyczkę Państwową 1919 r., oraz dary na Skarb Narodowy przyjmują Urząd Pocztowy oraz wszystkie Banki miejscowe.

Komisarz Rządu Polskiego na powiat Białostocki.

Przepisy wykonawcze.

dotyczące udzielania pożyczek ulgowych drobnym przemysłowcom, rzemieślnikom oraz ich organizacjom wytwórczym, wydane na zasadzie art. 3. ustawy Sejmowej z d. 30 maja 1919 r.

§ 1. Kredyty ulgowe przyznawane są przez utworzone przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu i lokalnych organach tegoż Ministerstwa specjalne Komisje, przy szczególnym uwzględnieniu zrzeszeń przemysłowo-wytwórczych, rzemieślniczych, robotniczych i włościańskich.

§ 2. Kredyt ulgowy udzielany jest przez instytucje kredytowe, których listy zatwierdza Minister Przemysłu i Handlu i Minister Skarbu. Powołane instytucje kredytowe będą miały prawo udzielania tegoż kredytu ulgowego ponad ustawową normę stosunku ich zobowiązań do kapitałów własnych.

§ 3. Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa dyskontuje instytucjom kredytowym zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu ulgowego, ponad normę przyznanego kredytu zwykłego.

§ 4. Kredytu ulgowego udziela się na utrzymanie w ruchu, niezwłoczne uruchomienie, założenie, rozszerzenie, bądź odbudowę warsztatów pracy.

§ 5. Kredyt ulgowy przyznawany jest po uprzednim zbadaniu przez powołane Komisje warunków technicznych, finansowych i gospodarczych danego przedsiębiorstwa,

§ 6. Po zbadaniu warunków (§ 5) decyzję o przyznaniu kredytu ulgowego powezmą:

a) Komisja Główna z siedzibą w Warszawie, składająca się z przedstawiciela Ministerstwa Przemysłu i Handlu, jako przewodniczącego, przedstawiciela Ministerstwa Skarbu, przedstawiciela Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej oraz z 5 przedstawicieli sfer rzemieślniczych, a na wypadek ich nieobecności z tyluż zastępców, i 2 przedstawicieli instytucji kredytowych, które będą tego kredytu udzielały.

b) Komisje miejscowe przy urzędach przemysłowych lub instytucjach w tym celu przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu wyznaczonych, składają się z delegata Ministerstwa Przemysłu i Handlu, jako przewodniczącego, przedstawiciela Ministerstwa Skarbu, 5 przedstawicieli miejscowych organizacji rzemieślniczych i spółdzielczo-wytwórczych, a na wypadek ich nieobecności z tyluż zastępców, i 2 przedstawicieli miejscowych instytucji kredytowych. Przedstawiceli Ministerstwa Przemysłu i Handlu do Komisji Głównnej i miejscowych mianuje Minister Przemysłu i Handlu, zaś przedstawicieli Ministerstwa Skarbu do tych samych Komisji Minister Skarbu. Przedstawiciela Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej do Komisji Głównnej mianuje Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Kandydatów powołanych do prac w Komisjach na żądanie Ministerstwa Przemysłu i Handlu przedstawia Prezydent albo Burmistrz z organizacji drobno-przemysłowych i rzemieślniczych w ilości 10 osób; 5-iu z nich zatwierdza Minister Przemysłu i Handlu jako członków Komisji, a pozostałych 5-iu kandydatów, jako ich zastępców na okres kadencji trzechletniej.

Obecny teren działania miejscowej Komisji obejmuje powiaty:

1. Komisja Warszawska: błoński, ciechanowski, garwoliński, grójecki, łowicki, makowski, mińsko-mazo-

wiecki, mławski, płoński, przasnyski, pułtuski, radzyński, sochaczewski, skierniewicki, warszawski.

2. Komisja wódzka: brzeziński, łaski, łęczycki, łódzki, rawski.

3. Komisja Częstochowska: częstochowski, piotrkowski, radomski, wieluński włoszczowski.

4. Komisja Będzińska: będziński, olkuski.

5. Komisja Kaliska: kaliski, kolski, koniński, sieradzki, ślępecki, turecki.

6. Komisja włocławska: gostyński, kutnowski, lipnowski, nieszawski, płocki, rypiński, sierpecki, włocławski.

7. Komisja Radomska: iłżecki, konecki, kozienicki, opoczyński, radomski.

8. Komisja Kielecka: jędrzejewski, kielecki, miechowski, opatowski, pińczowski, sandomierski, stopnicki.

9. Komisja lubelska: biłgorajski, chełmski, hrubieszowski, janowski, krasnostawski, lubartowski, puławski, tomaszowski, włodawski, zamojski.

10. Komisja Białska: biański, bielski, janowsko-podlaski, łukowski, siedlecki, sokołowski, radzyński, węgrowski.

11. Komisja białostocka: augustowski, białostocki, kalwaryjski, kolneński, łomżyński, marjampolski, mazowiecki, ostrołęcki, ostrowski, sejneński, sokolski, suwalski, szczuczynski, władysławowski, wykowyski.

12. Komisja krakowska: biański, bochoński, brzeski, brzozowski, chrzanowski, dąbrowski, gorlicki, grybowski, jasielski, kolbuszowski, krakowski, krośnieński, limanowski, łańcucki, mielecki, myślenicki, niski, nowo-sądecki, nowo-tarski, oświęcimski, pilzneński, podgórski, przeworski, ropczyki, rzeszowski, sanocki, strzyżowski, tarnobrzski, tarnowski, wadowicki, wielicki, żywiecki.

Komisja Lwowska: bohorodczański, borszczowski, bóbrecki, brodzki, brzeżański, buczacski, cieszanowski, czortkowski, dobromilski, drohobycki, grodecki, hordęński, husiatyński, jarosławski, jaworowski, kałuski, kamionecki, kołomyjski, kossowski, liski, lwowski, mościcki, nadworniański, pszczyński, podhajecki, przemyski, przemysłański, radziechowski, janowski, rohatyński, rudecki, samborski, skałacki, sokalski, śniatyński, sokalski, stanisławowski, staro-samborski, stryjski, tarnopolski, tłumacki, trembolewski, turczański, zaleszczycki, zbaraski zborowski, złoczowski, żółkiewski, żydaczowski.

14. Komisja Poznańska.

Minister Przemysłu i Handlu może zmienić w każdym czasie teren działania Komisji i jej siedzibę, a to w miarę tworzenia się lub przelastowania urzędów obwodowych. Pociągnie to za sobą zmianę przedstawiciela Ministerstwa Skarbu oraz kandydatów przemysłowych i rzemieślniczych, powołanych do prac w Komisjach. O ile projektowana zmiana w terytorjum działalności Komisji spowodować może zmiany w jej składzie osobowym, to zarządzenie wydane być winno w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Przepisy dla Komisji zatwierdzi Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 7. Wszelkie podanie o pożyczkę mają być wnoszone do Komisji miejscowych, w Warszawie zaś do Komisji Głównnej, która będzie jednocześnie Komisją miejscową. Komisje miejscowe mają prawo przyznawać kredyt do wysokości Mk. 5,000, zaś dla kooperatyw wytwórczych do wysokości 10,000 mk. Zgłoszenia o kredyt wyższy Komisje miejscowe wraz z odnośną opinią przesyłają do Komisji Głównnej w Warszawie.

Przewodniczący w Komisji Głównnej i w miejscowych a także przedstawiciel Ministerstwa Skarbu mają prawo sprzeciwu względem postanowień Komisji; w ta-

kim razie decyzja wstrzymana będzie aż do rozstrzygnięcia sprawy przez Ministra Przemysłu i Handlu wspólnie z Ministrem Skarbu i Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Rozstrzygnięcie sprawy wstrzymanej z powodu zgłoszenia sprzeciwu nastąpi w terminie nie dłuższym nad miesiąc od dnia przesłania jej do Ministra Przemysłu i Handlu.

Te same Komisje decydują również o prologowaniu udzielonego kredytu ulgowego. Przedsiębiorstwo, pragnące otrzymać prolongatę w spłacie zakredytowanej sumy, winno conajmniej na miesiąc przed ostatecznym terminem spłaty pożyczki zgłosić umotywowane podanie w Komisji, w której sprawa była załatwioną ze wskazaniem żądanej prolongaty. Decyzje w Komisjach zapadają większością głosów. Przedsiębiorstwo, pragnące korzystać z kredytu ulgowego, składa podanie o udzielenie pożyczki do Komisji. Po dołączeniu przez petenta odnośnych dowodów Komisja rozpatruje podanie na najbliższym posiedzeniu i zawiadamia petenta o powyższej decyzji; w razie przyznania kredytu w wysokości całkowitej lub częściowej przesyła petentowi warunki, na jakich może korzystać z przyznanego kredytu.

Przyjęcie warunków wskazanych przez Komisję petent najdalej w ciągu dni 14 winien potwierdzić. Po otrzymaniu potwierdzenia Komisja na najbliższym posiedzeniu uchwała przyznanie kredytu. Omawiane orzeczenie protokolarnie przez Komisję zostaje adnotowane. Następnie przewodniczący Komisji powiadamia o powyższej decyzji najdalej w ciągu dni 7 od daty zaprotokółowanego orzeczenia wskazaną przez Komisję instytucję kredytową.

Decyzja Komisji w sprawie wypłacenia pożyczki na podstawie przyznanego kredytu traci swoją moc, o ile w terminie miesięcznym od daty powiadomienia petent z przyznanego kredytu nie skorzysta.

§ 8. Wypłata udzielonych pożyczek następuje jednorazowo lub w ratach, z których pierwszą wypłaca się po spełnieniu warunków, wymaganych przez Komisję, i podpisaniem deklaracji przez petenta, następnie zaś po wykazaniu celowego zużycia poprzedniej raty.

§ 9. Przedsiębiorstwa, pragnące powtórnie korzystać z kredytu ulgowego, winny się wylegitymować, że całkowicie spłaciły pierwotnie zaciągniętą pożyczkę.

§ 10. Kredytu ulgowego udziela się w postaci:

1) dyskonta weksli z dwoma podpisami,
2) zastawu towarów oraz maszyn i narzędzi wytwórczych,

3) dyskonta solo — weksli przy dodatkowym zabezpieczeniu:

a) kaucjami hipotecznymi, zastrzeżeniami lub rygorami na sumach hipotecznych, solidarnymi poręczeniami, papierami państwowymi lub przez Państwo gwarantowanymi, papierami publicznymi, udziałami towarzystw akcyjnych, pretensjami otwartymi, wszelkimi dowodami na odbiór należności i innymi dokumentami, uznaniami przez Komisje za dostateczne.

b) zobowiązaniami Skarbu lub innych urzędów państwowych, komunalnych, instytucji społecznych i przedsiębiorstw, stwierdzających, że należność za udzielone lub wykonane dostawy i obstalunki będzie wnoszona na pokrycie kredytu ulgowego w określonych terminach i rozmiarach do tej instytucji, która kredytu udzieliła, lub do polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej. Dłużnik złoży deklarację, że należności za zamówienia i dostawy nie będą przez niego ustępowane osobom trzecim.

4) Oprócz sposobów zabezpieczenia kredytu, przewidzianych w dotychczasowym prawie obowiązującym i w ustawach instytucji kredytowych, ulgowy kredyt może być również udzielony na zastaw towarów, maszyn i narzędzi wytwórczych, pozostających w posiadaniu w urzytkowaniu korzystającego z kredytu pod jego opieką i odpowiedzialnością, bez obowiązku sporządzania aktu urzędowego. Wierzyciel nabywa, mimo odmiennych postanowień ustaw ogólnych, prawo zastawu (przywilej) na danych przedmiotach.

§ 11. Wysokość pobieranych przez instytucje kredytowe odsetek od dłużników oznaczy Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z temi instytucjami i Ministrem Skarbu.

§ 12. Spłata dłużnej sumy rozkłada się na raty kwartalne, licząc terminy spłat od dnia wypłacenia pożyczki, procenty opłaca się w tychże samych terminach z góry. W razie zwłoki opłaci się 6 proc. kary od zaległych rat i procentów. Termin całkowitej spłaty sumy dłużnej nie może przekraczać 3-ech lat od dnia zawarcia umowy. Wcześniejsza spłata długo może być dokonana w każdej chwili.

§ 13. Wobec instytucji kredytowych, udzielających na mocy niniejszych przeciw ulgowego Skarbu Państwa przyjmuje całkowitą gwarancję. Gwarancja ta może być jednak realizowana dopiero po wyczerpaniu przez instytucje kredytowe wszelkich środków prawnych w celu ściągnięcia należności od dłużników, poręczycieli i żyrantów włącznie z przeprowadzeniem egzekucji sądowej.

§ 14. Przedsiębiorstwa, pragnące korzystać z kredytu ulgowego, składają do Komisji miejscowych podania z umotywowaniem potrzeby pożyczki i wskazaniem jej wysokości, terminów oraz sposobów spłaty i rodzaju zabezpieczenia. Do podań winny być dołączone dane stwierdzające nieistnienie żadnego zadłużania kredytowego względem Skarbu, położenie finansowe przedsiębiorstwa oraz tytuły prawne, jako to: ustawy, akty spółek, polisy ubezpieczeniowe, upoważnienia do zaciągania zobowiązań, a na żądanie Komisji również świadectwo przemysłowe na bieżący okres, wyciąg z rejestru handlowego, wykazy hipoteczne posiadanych nieruchomości i wykazy ruchomości, urzędów znajdujących się w posiadaniu petenta, zaświadczenie, stwierdzające całkowite opłacenie należności za posiadane maszyny i narzędzia wytwórcze oraz kwity z opłaconego komornego od administracji domu, jak również oświadczenie powyższej administracji o przyjęciu do wiadomości, że maszyny i narzędzia patenta są zastawione.

§ 15. Podania i załączniki do nich w sprawie kredytu udzielonego na zasadzie niniejszych przepisów są wolne od opłat.

§ 16. Przedsiębiorstwa, które korzystają z ulgowego kredytu, obowiązane są składać wymienionym Komisjom stałe sprawozdania w terminach ustalonych w umowie, w sprawozdaniach tych ma być dokładnie określone, na jakie cele i do jakiej wysokości udzielony kredyt został zużytkowany.

§ 17. W razie niestosowania się do niniejszych przepisów oraz do warunków specjalnych, które mogą być przedłożone przy zawieraniu umowy o pożyczkę, jak również w razie zawieszenia działalności przedsiębiorstwa na czas dłuższy niż miesiąc, albo sprzedaży przedsiębiorstwa lub zmiany właściciela oraz dalszego zadłużenia bez zgody Komisji, cała należność Skarbu z tytułu kredytu ulgowego może być natychmiast zażądana bez względu na umówione terminy spłaty.

§ 18. Za udział w Komisjach członkowie jej żądngo wynagrodzenia nie otrzymują.

§ 19. Wszelkie wydatki związane z udzielaniem wymienionych pożyczek ulgowych są pokrywane z budżetem Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Minister Przemysłu i Handlu
(—) HĄCIA.

Minister Skarbu (—) KARPIŃSKI.
Minister Pracy i Opieki Społecznej
(—) IWANOWSKI.

Warszawa, dn. 16 czerwca 1919 r.
Monitor Polski Nr. 147.

ROZPORZĄDZENIE

Kierownika Ministerstwa Kolei Żelaznych o wprowadzeniu odpowiedzialności kolei za zaginięcie, brak wagi, lub uszkodzenie towarów i bagażu.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego r. b. (Dziennik Praw № 14 poz. № 152) i w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu oraz Przemysłu i Handlu, zarządzam, co następuje:

Z dniem 15 lipca r. b. wprowadza się na kolejach dawnego zaboru rosyjskiego, t. j. w Dyrekcjach Okręgu Warszawskiego i Radomskiego odpowiedzialność kolei za zaginięcie, brak wagi lub uszkodzenie towarów i bagażu na następujących zasadach:

A. dnośnie do towarów.

1) Koleje ponoszą odpowiedzialność za straty wynikłe wskutek zaginięcia, braku wagi lub uszkodzenia towarów, powstałe od chwili przyjęcia przesyłki do przewozu do czasu jej wydania, o ile straty te nie powstały z winy lub wskutek rozporządzenia osoby do tego uprawnionej, wskutek siły wyższej, wadliwości opakowania, nie dającego się zauważyć zewnątrz, albo wskutek właściwości towaru, mianowicie z powodu zepsucia wewnętrznego, ulatniania się lub wycieku.

2) Przy przewozie towarów, które wskutek swych właściwości przyrodzonych, tracą regularnie na wadze podczas przewozu, koleje ponoszą odpowiedzialność za ujawniony brak wagi po potrąceniu niżej podanych norm:

2 proc. wagi pierwotnej w razie przewozu towarów płynnych, wilgotnych, oraz następujących suchych: tartego i mielonego drzewa farbiarskiego, kory, korzeni, tytoniu krajowego, tłuszczów i olejów stwardniałych, świeżych owoców, świeżych liści tytoniowych, wełny owczej, skór wyprawionych i niewyprawionych, owoców suszonych i smażonych, żył, kopyt, rogów, kości (całych i mielonych), ryby suszonej, chmielu i kitu świeżego.

1 proc. wagi pierwotnej w razie przewozu wszystkich innych towarów, które tracą na wadze w stanie suchym.

Normy powyższe, o ile za tym samym listem przewozowym nadana jest większa ilość sztuk jednakowego towaru, powinny być określane dla każdej sztuki osobno jeżeli waga poszczególnych sztuk wskazana jest w liście przewozowym lub też może być określona w inny sposób.

3) Koleje nie ponoszą odpowiedzialności:

a) za straty, wynikłe z niebezpieczeństwa, połączonego z przewozem towarów, które stosownie do przepisów przewozowych lub taryfowych albo też stosownie do osiągniętego z nadawcą porozumienia, wyrażonego w liście przewozowym, naładowane są na wagony nieukryte; nie dotyczy to jednak wypadków widocznego zmniejszenia się wagi lub zaginięcia całych sztuk przesyłki;

b) za straty, powstałe wskutek niebezpieczeństwa, połączonego z brakiem lub wadliwością opakowania towarów, które chociaż z powodu swych właściwości wymagają opakowania dla ochrony przed zaginięciem lub uszkodzeniem, były jednak zgodnie z oświadczeniem nadawcy w liście przewozowym oddane do przewozu bez opakowania lub w opakowaniu niedostatecznym;

c) za straty, powstałe w skutek niebezpieczeństwa, połączonego z naładowaniem, wyładowaniem, lub wadliwym sposobem naładowania towarów, których naładowanie i wyładowanie, stosownie do przepisów przewozowych lub taryfowych lub też wskutek osiągniętego z nadawcą i wyrażonego w liście przewozowym porozumienia, powinny być dokonane przez nadawcę lub odbiorcę;

d) za straty, powstałe wskutek niebezpieczeństwa, połączonego z przewozem towarów, które dla swych przyrodzonych właściwości narażone są na szczególne niebezpieczeństwo zaginięcia, braku lub uszkodzenia przesyłki, wskutek połamania, rdzy, wewnętrznego zepsucia, wzmożonego wycieku, usychania lub rozsypania;

e) za szkody, powstałe wskutek szczególnego rodzaju niebezpieczeństwa, połączonego z przewozem zwierząt żywych;

f) za szkody, wynikłe z niebezpieczeństwa, połączonego z przewozem przesyłek lub zwierząt, którym stosownie do przepisów przewozowych lub taryfowych albo porozumienia z nadawcą, wyrażonego w liście przewozowym, towarzyszyć powinien dozorca.

UWAGA: Jeżeli tylko okoliczności pozwalają domniemywać, iż szkoda mogła wyniknąć z jednego z powyższych niebezpieczeństw, należy uważać, że szkoda wynikła rzeczywiście z tego powodu.

4) Jeżeli w myśl przytoczonych wyżej zasad koleje obowiązane będą uiścić odszkodowanie za zaginięcie lub brak wagi przesyłki, odszkodowanie to oblicza się według cen handlowych, a w razie ich braku według wartości, którą towar tego samego rodzaju i jakości po-

siadał w miejscu nadania i w czasie przyjęcia przesyłki do przewozu, lecz nie więcej, niż 150 mk., względnie 300 kor. na 100 klg. W razie uszkodzenia przesyłki wypłaca się odszkodowanie za zmniejszenie jej wartości, określone w powyższy sposób, lecz również nie więcej, niż 150 marek, względnie 300 koron za 100 klg.

B. Odnośnie do bagażu.

1) Koleje odpowiadają za bagaż zgodnie z przytoczonymi wyżej zasadami, określającymi odpowiedzialność kolei za przewożone towary, przyczem przyznane wynagrodzenie nie może przewyższać 10 mk., względnie 20 kor. za 1 klg. bagażu, niezależnie od klasy biletu, za jakim został nadany do przewozu.

2) Koleje odpowiadają za zaginiony bagaż tylko w tym wypadku, jeżeli żądanie wydania bagażu było zgłoszone na stacji przeznaczenia w ciągu 14 dni od czasu przybycia pociągu, na który bagaż został nadany.

3) Bagaż, niedostarczony na stację przeznaczenia w ciągu 3 dni od chwili przybycia pociągu, na który został nadany, uważa się za zaginiony, i właściciel jego ma prawo otrzymać od kolei odpowiednie odszkodowanie.

C. Zasady ogólne odnośnie do towarów i bagażu.

1) Roszczenia do kolei z powodu zaginięcia, braku wagi lub uszkodzenia przesyłki, względnie bagażu, wygasają po upływie 6 miesięcy. Przedawnienie liczy się w wypadkach uszkodzenia lub braku wagi od dnia wydania przesyłki, względnie bagażu w wypadkach zaginięcia — od dnia upływu terminu dostawy.

Bieg przedawnienia zawieszają się od chwili złożenia kolei roszczenia na piśmie. W razie odmowy przedawnienie liczy się na nowo od dnia, kiedy kolej zawiadomi o tem petenta piśmiennie i zwróci mu załączone przy podaniu dowody. Dalsze poszukiwania wszczęte w tej sprawie, skierowane bądź do kolei, bądź do władz przełożonych, nie zawieszają biegu przedawnienia. Przerwy w biegu przedawnienia mogą mieć miejsce tylko na zasadzie ogólnych przepisów prawnych.

2) Prawo do dochodzenia względem kolei za zaginięcie, brak wagi lub uszkodzenie przesyłki, względnie bagażu, ma odbiorca, względnie nadawca, przyczem prawo to może być przekazane tylko przez odbiorcę nadawcy lub przez ostatniego odbiorcy. Innym osobom prawo to przekazywane być nie może.

3) Roszczenia powinny być składane na piśmie, przyczem winien być załączony list przewozowy (jeżeli ostatni był doręczony odbiorcy), względnie kwit bagażowy, jak również dowody, potwierdzające szkodę, wyrażoną przez kolej.

Kierownik Ministerstwa:

(—) J. Eberhardt.

Warszawa, dnia 15 lipca 1919 r.

„Monitor Polski“ № 157.

USTAWA

z dnia 27 maja 1919 r. o tymczasowym zaopatrzeniu wdów i sierot po wojskowych Wojska Polskiego.

Art. 1. Wdowy i sieroty po oficerach, urzędnikach wojskowych i szeregowcach Wojska Polskiego, poległych lub zmarłych—począwszy od 1 listopada 1918 r.—wskutek działań wojennych lub też w wykonaniu służby bez winy danego osobnika z powodu warunków służby wojskowej lub chorób zakaźnych, panujących w wojsku lub w miejscach służbowego pobytu, otrzymują, aż do wydania wojskowej ustawy emerytalnej, następujące tymczasowe zaopatrzenie miesięczne:

1) wdowy po oficerach i urzędnikach wojskowych, bez względu na stopień, w wysokości marek 100;

2) wdowy po szeregowcach, bez względu na stopień, mk. 75;

3) każde dziecko po oficerze lub urzędniku wojskowym—marek 20.

4) każde dziecko po szeregowym—mk 15.

Sieroty nie mające matki, otrzymują zaopatrzenia wyższe o 100 proc. ponad normę, jednakowoż łączne zaopatrzenie sierot nie może być wyższe od łącznego zaopatrzenia wdowy i sierot za życia matki.

Art. 2. Wypłata zaopatrzenia rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca, następującego po śmierci rodziny.

Art. 3. Prawo do pobierania zaopatrzenia wdowiego gaśnie z ostatnim dniem miesiąca, w którym nastąpiła śmierć wdowy, względnie w którym wdowa zawarła ponowny związek małżeński.

Akt. 4. Prawo do pobierania zaopatrzenia sierocego gaśnie:

1) z ostatnim dniem miesiąca, w którym nastąpiła śmierć sieroty;

2) z ostatnim dniem miesiąca, w którym sierota ukończyła lat 18;

3) z ostatnim dniem miesiąca, w którym zawsze związek małżeński.

Art. 5. Wypłata zaopatrzenia dla sierot może być przedłużona poza termin, oznaczony w art. 4 ustępu 2, w razie stałej niezdolności do zarobkowania wskutek choroby albo ułomności.

W razie stwierdzonej potrzeby dalszych studjów, może być, wypłata zaopatrzenia przedłużona do ukończenia 21-go roku życia.

Art. 6. Wypłatę, zaopatrzenia sierocego osobom niepełnoletnim uskutecznią się do rąk i na odpowiedzialność matki, względnie opiekuna prawnego.

Art. 7. Ustawa niniejsza rozciąga się na wdowy i sieroty po poległych i zmarłych przed dniem 1 listopada 1918 roku wojskowych, służących w Legionach Polskich, w Polskim Korpusie Posiłkowym, w Polskiej Sile Zbrojnej, I, II, III, Korpusie Polskim, Polskich Formacjach we Francji i Rosji, we Włoszech i w innych państwach, o ile dotychczas nie pobierają zaopatrzenia, przekraczającego normy przyznane w niniejszej ustawie.